

Els meus avis

L'avi llegia diaris d'abans de la guerra mentre l'àvia somreia protegida per la brutícia d'unes ulleres que li feien veure el món d'una manera peculiar i aproximada. Nosaltres jugàvem; és a dir, ens llançàvem objectes de tota mena procurant que el nombre de topades fos com més elevat i destructiu millor. Fèiem el que fan totes les criatures quan es tanquen en una cambra amb els avis: emprenyar. Malgrat això, els vells no s'immutaven. Normalment, ell s'adormia rellegant per enèsima vegada una entrevista amb Winston Churchill, i el meu germà aprofitava per fer-li pessigolles amb una ploma de colom o bufar-li l'orella. Quan l'àvia entenia que havia arribat el moment de restablir l'ordre, negociava una treva amb la promesa de parlar-nos de l'avi. Això era prou perquè el meu germà posposés per unes hores els projectes bèl·lics i ens quedéssim asseguts i amb la boca tancada esperant que comencés la història.

I la història era que l'avi havia tocat la guitarra amb la gran orquestra de Sandro Ramires. Això era important perquè a l'escola hi havia qui presumia de pare diputat o de mare escriptora, però ningú no tenia un avi guitarrista. Jo era massa petit per apreciar-ho, però me'n vaig adonar el dia que el fill d'un traficant va dir que tot allò de l'avi era mentida i el meu germà va agafar-lo pel coll i li va obrir el cap a cops de pedra. L'àvia va consolar-nos dient que ella hauria fet el mateix. Des d'aleshores vam passar moltes tardes a casa seva. La provocàvem constantment perquè acabés parlant dels anys de glòria, desenterrant la caixa on guardava les partitures, els programes, els discos i les fotografies d'un home prim i amb bigoti rodejat per una colla de músics més o menys famosos.

Ell es feia modest i no tocava mai. Per això ens va estranyar veure com treia la guitarra de sota el llit per canviar-li les cordes. El meu germà va preguntar per què, però com que ningú no contestava vam llançar-nos cendrers i l'àvia va haver de confessar que l'havien trucat per participar en l'homenatge a Sandro Ramires.

Pel que em van explicar, vaig deduir que un homenatge era com la festa d'aniversari d'un mort. No ho vaig entendre gaire, però aquella va ser la primera vegada que el vaig sentir tocar.

Vam sortir amb el cotxe de l'àvia –un Skoda descapotable– per la carretera de la costa. Ens havíem llevat massa d'hora i estàvem tan excitats que l'avi va haver d'amençar-nos amb el terrible càstig de no veure el concert. No vam dir res durant tot el viatge.

COMPRÉHENSION ÉCRITE (10 points)

1. Qui parla en aquest text? Presenteu el narrador i les seves relacions amb els personatges.
2. Com es comporta l'àvia en les diferents situacions del text? Compareu-la a l'avi.
3. Què va passar un dia a l'escola? Quines conseqüències va tenir aquell fet? Expliqueu precisament.
4. Per què «no veure el concert» és considerat com un «terrible càstig» pel narrador? Argumenteu.

EXPRESSION (10 points)

1. Guardant a la memòria el que diu el text de la manera de comportar-se dels nens, imagineu com es va poder desenrotllar el concert d'homenatge.
2. L'autor escriu: «Fèiem el que fan totes les criatures quan es tanquen en una cambra amb els avis: empenyar.» Penseu que tots els nens empenyen necessàriament els avis? No hi ha una altra relació possible entre avis i néts? Argumenteu.